

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 12/08/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 49

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm nay, Tịnh tông Học hội Đài Bắc bắt đầu liên hệ hai chiều với chúng ta, sự liên lạc này có thể khiến chúng ta mỗi ngày đều gặp được nhau. Chúng ta có được lợi ích từ phát triển của khoa học kỹ thuật cao, xác thực giúp cho đồng tu toàn thế giới chúng ta mỗi ngày đều có thể tiếp xúc mặt đối mặt. Đây là việc mà trước đây chúng ta không thể tưởng tượng được, hiện nay đã trở thành sự thật rồi. Khoa học kỹ thuật đang tiến bộ không ngừng, kỹ thuật của chúng ta cũng đang đổi mới không ngừng, hình ảnh, âm thanh càng ngày càng giống như thật, ngày càng rõ nét, đây là một việc tốt.

Ngày nay, thế giới bất an, xã hội động loạn, có rất nhiều người nghiên cứu thảo luận nguyên nhân này, mong tìm ra cách giải quyết. Tôi cũng gặp rất nhiều người đến hỏi tôi, theo cách nhìn của tôi thì đây là vấn đề giáo dục. Nhà Nho nói: “*Người không học, không biết nghĩa.*” “Nghĩa” chính là việc phải nên làm. Việc không nên làm mà chúng ta làm, đây chính là bất nghĩa; việc cần nên làm thì chúng ta làm, đây gọi là nghĩa. Cho nên ngày nay gọi là “*công tác nghĩa vụ*”. Do đây có thể biết tầm quan trọng của giáo dục. Trung Quốc vào thời xưa, từ vua đến dân, những bậc hiền triết đều hiểu đạo lý này, đều coi trọng giáo dục. Trong Lễ Ký nói rõ ràng với chúng ta: “*Dựng nước quản dân, giáo dục làm đầu.*” Đây là nói xây dựng một quốc gia, xây dựng một chính quyền, việc gì quan trọng nhất? Giáo dục là quan trọng nhất. Giáo dục trên tổng thể có thể chia thành bốn hạng mục, bốn hạng mục là một thể, nhất định không được tách rời. Thứ nhất là giáo dục gia đình, thứ hai là giáo dục nhà trường, thứ ba là giáo dục xã hội, thứ tư là giáo dục tôn giáo. Trong bốn loại giáo dục này thì lấy giáo dục gia đình làm căn bản, giáo dục tôn giáo là để đạt đến cứu cánh viên mãn. Làm tốt bốn loại giáo dục này rồi thì thiên hạ thái bình, xã hội an định, nhân dân hạnh phúc; nếu lơ là bốn loại giáo dục này thì thiên hạ làm sao mà không loạn? Chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Người Trung Quốc trên thế giới hiện nay, người phương Tây đã khẳng định lại, thừa nhận người Trung Quốc có trí tuệ, người Trung Quốc là người thông minh nhất trên thế giới. Vào năm 83, khi tôi hoàng pháp tại New York, người Mỹ ở nơi đây đã xung tán như vậy, họ nói: “Toàn thế giới, nếu so sánh từng người từng người một thì người Trung Quốc đứng đầu, so sánh hai người với hai người thì người Do Thái đứng đầu, so sánh ba người với ba người thì người Nhật Bản đứng đầu.” Ý này rất rõ ràng, người Trung Quốc nếu so sánh từng người một thì đứng đầu thế giới, đáng tiếc là không đoàn kết, họ khẳng định trên toàn thế giới đoàn kết nhất là người Nhật Bản. Cho nên họ hỏi tôi: “Người Trung Quốc các bạn tại sao không đoàn kết?” Tôi thấy họ đều là tín đồ Ki-tô giáo nên tôi trả lời: “Đây là do thượng đế an bài.” Họ nghe xong rất kinh ngạc: “Vì sao thượng đế lại an bài như vậy?” Tôi bảo: “Nếu người Trung Quốc đoàn kết thì các bạn còn có cơm ăn sao?” Chúng tôi bèn cười xòa cho qua. Người nước ngoài bội phục người Trung Quốc thông minh tài trí, nhưng cũng chê cười người Trung Quốc không đoàn kết, đây là điều đáng để chúng ta phản tỉnh sâu sắc.

Người Trung Quốc vốn dĩ rất đoàn kết, danh từ “đoàn kết” này người Trung Quốc thời xưa không dùng đến. Vì sao vậy? Giáo dục ngũ luân chính là đoàn kết. Người nước ngoài không có giáo dục này, cho nên họ phải nói đoàn kết. Bản thân người Trung Quốc, trời sinh đã đoàn kết rồi, nhưng tại sao hiện nay không đoàn kết vậy? Chúng ta đã đánh mất giáo pháp của tổ tiên, không cần nữa, cho nên hiện nay chúng ta không bằng người nước ngoài. Người nước ngoài đoàn kết, chúng ta không đoàn kết; vừa không có luân lý, lại không có đoàn kết thì làm sao có thể sánh bằng người nước ngoài được? Giáo dục của tổ tiên, chúng ta phải thể hội thật kỹ, đó là sự kết tinh kinh nghiệm và trí tuệ từ ngàn vạn năm, chúng ta không được khinh suất, trong đó có đại đạo lý về sự an định lâu dài, phồn vinh hưng vượng, lìa khổ được vui. Rất đáng tiếc người Trung Quốc cận đại đã lơ là, cho rằng những điều này là đồ cũ, những thứ cũ xưa đáng bị đào thải.

Hai ngàn năm trước, Hán Vũ Đế chế định ra chính sách giáo dục cho quốc gia, tuân theo học thuyết Khổng Mạnh, chỉ dạy nhân dân. Không lâu sau đó, vào thời Hán Minh Đế thì Phật pháp truyền đến Trung Quốc, được vua và dân tán thành, tiếp nhận toàn diện. Thế là học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa đã chi phối nền giáo dục Trung Quốc. Trải qua 2.000 năm thay đổi triều đại, điều này trong lịch sử ghi chép rất rõ ràng, chế độ quy chế về văn vật có thay đổi, có cách tân, duy chỉ

có giáo dục là 2.000 năm nay không hề thay đổi; người Mông Cổ vào làm chủ Trung Quốc không hề thay đổi, người Mãn Thanh vào làm chủ Trung Quốc cũng không hề thay đổi. Chúng ta có suy nghĩ đây là đạo lý gì hay không? Vì sao họ không thay đổi? Suy nghĩ kỹ thì đây là giáo dục chân lý. Chân lý là siêu vượt thời gian, siêu vượt không gian thì làm sao thay đổi được? Hễ thay đổi thì thiên hạ đại loạn.

Đến thời Dân Quốc đã thay đổi rồi. Sau khi Mãn Thanh bị lật đổ cho đến nay vẫn chưa đầy 100 năm, 100 năm này lòng người trong xã hội đã xuất hiện sự thay đổi, đây là điều mà trong mấy ngàn năm lịch sử của Trung Quốc không hề có. Đây lại là nguyên nhân gì? Chúng ta có bao giờ suy nghĩ về điều này không? Giáo dục quan trọng! Học điều gì vậy? Học giáo huấn của cổ thánh tiên hiền. Vậy chúng ta muốn hỏi, Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa dạy con người điều gì? Có thể nói, Nho và Phật đều nhất trí là dạy người phải “thành kính, nhân từ, bác ái”. Sáu chữ này đã bao quát hết cả giáo dục của cổ thánh tiên hiền. Chúng ta lại đem vứt bỏ! Vứt bỏ rồi thì hiện nay xã hội ra sao? Không thành thì giả dối, không kính thì ngạo mạn, không nhân thì tự tư tự lợi, không từ thì không có tâm yêu thương. Không những họ không thể yêu người, không thể yêu vật, mà bản thân họ cũng si nhục chính mình, chà đạp chính mình, không biết yêu thương chính mình. Nội dung của giáo dục nhà Nho và Phật pháp Đại thừa chỉ như thế mà thôi! Chúng ta nghĩ xem xã hội hiện nay có cần hay không?

Vào thập niên 70, tiến sĩ Arnold J. Toynbee của nước Anh đã lên tiếng rằng: *“Muốn giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21 thì chỉ có học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa.”* Vì vậy hiện nay, người phương Tây coi trọng Hán học, người phương Tây coi trọng Phật pháp. Mấy năm nay, trong trường học của nước Anh, trong sách giáo khoa tiểu học, trung học, đại học đều có nội dung của kinh Phật. Năm ngoái tôi ở Úc, đồng học bên đó đã tặng hai quyển sách giáo khoa của nhà trường, được viết bằng tiếng Anh nên tôi xem không hiểu. Họ nói với tôi, đây là Phật học, là sách giáo khoa của nhà trường, học sinh học khóa trình Phật học. Đây là quốc gia Ki-tô giáo, vậy mà nhà trường lại áp dụng giáo trình Phật học. Thật hiếm có! Chúng tôi nhìn thấy vô cùng hoan hỷ. Cho nên, tương lai học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa là người nước ngoài dẫn đầu, người nước ngoài làm trước, sau đó người Trung Quốc học theo. Những thứ của tổ tiên chúng ta, chúng ta không cần nữa, hiện nay người nước ngoài tỉnh về tôn thờ. Chúng ta ở đây đã đảo, người ta ở bên đó tôn thờ, đúng như Luận Ngữ đã nói: *“Người có đức không có*

độc, ắt có kẻ thân cận.” Con cháu của tổ tiên chúng ta không cần họ, nhưng bên ngoài có bạn bè yêu quý họ, họ không cô đơn. Điều này đáng để chúng ta phản tỉnh sâu sắc, chúng ta phải giác ngộ! Không giác ngộ thì vĩnh viễn vẫn đi sau người nước ngoài.

Tuy quốc gia chúng ta đã độc lập, nhưng hình thái ý thức tư tưởng của chúng ta chưa có độc lập. Ngày nay, tuy bình thường nói giáo dục rất phát triển nhưng chỉ là phát triển giáo dục khoa học kỹ thuật, giáo dục công thương nghiệp, giáo dục ganh đua lợi hại, không phải giáo dục thành kính, nhân từ, bác ái. Không phải giáo dục nhân từ, bác ái thì không thể giải quyết vấn đề xã hội. Hôm qua, tôi từ Hồng Kông trở về, sáng hôm nay đồng tu ở đây đã đưa cho tôi xem một tờ báo, hiện nay Indonesia có bảy tôn giáo, nghe nói có hơn 10.000 người đang cùng nhau cầu nguyện hòa bình, đây là việc làm tốt. Chúng ta ngày nay chỉ có cầu mong các nhà tôn giáo, các chí sĩ có lòng nhân trên thế giới, mỗi một nhà thâm nhập kinh điển của mình, thúc đẩy giáo dục nhân từ, bác ái. Thành kính, nhân từ, bác ái là căn bản của tất cả giáo dục tôn giáo trên toàn thế giới. Tôn giáo bị biến thành mê tín là do quá coi trọng hình thức lễ nghi cúng tế mà lơ là đi giáo dục. Mỗi một bộ kinh điển đều là lời dạy quý báu của cổ thánh tiên hiền giáo hóa chúng sanh, chúng ta phải có trí tuệ nhận thức rõ ràng.

Cư sĩ Tạ gởi thư hỏi tôi, khi tu Phật thất niệm Phật làm sao đắc lực? Vẫn là thành kính, nhân từ, bác ái; buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn, nhất tâm chuyên niệm chắc chắn vắng sanh. Bồ-tát Giác Minh Diệu Hạnh trong Tây Phương Xác Chỉ nói với chúng ta, niệm Phật sợ nhất là xen tạp, cho nên ngài dạy chúng ta “không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn” thì nhất định thành tựu. Ba câu này của ngài trên thực tế là học được từ Đại Thế Chí Bồ-tát. Đại Thế Chí Bồ-tát dạy người “thu nhiếp sáu căn, tịnh niệm tiếp nối”, đây là phương pháp niệm Phật. “Thu nhiếp sáu căn” chính là những điều tôi vừa mới nói, buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn thì đều thu sáu căn trở về, đây là thu nhiếp sáu căn. “Tịnh niệm tiếp nối” là dùng tâm thanh tịnh. Tâm chân thành chính là tâm thanh tịnh, dùng tâm thanh tịnh niệm Phật, đây là tịnh niệm. Trong tịnh niệm đầy đủ không hoài nghi, không xen tạp thì mới là tịnh niệm; nếu xen tạp thì không thanh tịnh, hoài nghi cũng là không thanh tịnh. Tiếp nối là không gián đoạn. Chúng ta hiểu được phương pháp của tám

chữ này mà Đại Thế Chí Bồ-tát đã nói thì làm sao mà không thành tựu cho được? Niệm Phật đường, trước đây đường chủ thường nhắc nhở đại chúng “buông xuống vạn duyên, nhất tâm chánh niệm” cũng là ý này. Câu cửa miệng mà cổ đức thường nói là “thật thà niệm Phật”, niệm như vậy mới gọi là thật thà; có nghi hoặc, có xen tạp thì không thật thà rồi.

Trong đời sống hằng ngày, người không thật thà sẽ không có thành tựu lớn nào. Dù có thiện căn phước đức, nhưng họ không thật thà thì cũng bị tiêu hao rất nhanh. Chỉ có người thật sự thật thà mới có thể tích lũy công đức. Sự việc này chúng ta lắng lòng một chút, quan sát tỉ mỉ một chút thì đều thấy ngay trước mắt, chúng ta không cần phải xem thời xưa, trước mắt đã quá nhiều, quá nhiều rồi, quả thật đã chứng minh nghiệp nhân quả báo tợ hào không sai. Hy vọng các đồng tu thật sự muốn cầu vãng sanh thì nhất định phải buông xuống vạn duyên. Vạn duyên, nói một cách cụ thể chính là tự tư tự lợi. Nhất định phải buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn, buông xuống vạn duyên. Lúc này bạn thành kính, nhân từ, bác ái thì niệm Phật nhất định vãng sanh, hơn nữa vãng sanh phẩm vị rất cao. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.